

Gina ȘERBĂNESCU

„Urban Kiss” și curajul reafirmării

Pe 9 martie, la Teatrul Național de Operetă „Ion Dacian”, a avut loc premiera spectacolului **Urban Kiss**, regizat și coregrafiat de Răzvan Mazilu. Prima misiune a criticului ar fi aceea de a încadra spectacolul într-un anumit gen, într-o anumită categorie discursivă din sfera artelor spectacolului.

Probabil că prima tentație a unui privitor cât de cât inițiat ar fi să circumscrie acest spectacol categoriei fenomenului artistic al teatrului-dans. Este foarte adevărat că acest gen a fost impus în peisajul artistic românesc de Răzvan Mazilu, dar mi se pare că tocmai această consacrare puternică a unui gen ne poate induce în eroare și riscăm să ne îngustăm câmpul de percepție a creației coregrafului, tinzând să aplicăm produselor sale artistice o singură etichetă.

Câmpul de creație a lui Răzvan Mazilu acoperă o arie conceptuală și estetică mult mai largă decât cea definitorie pentru fenomenul teatru-dans. *Urban Kiss* este o dovadă în acest sens și cred că principalul unghi din care trebuie privit spectacolul este dat de structura limbajului coregrafic în acest moment al carierei lui Răzvan Mazilu.

Există două aspecte care trebuie să fundamenteze analiza spectacolului *Urban Kiss* la nivel pur tehnic/structural: pe de o parte, structura frazeologic-discursivă a limbajului coregrafic, pe de altă parte configurația logică a spectacolului.

În privința limbajului coregrafic, suntem confrunțați cu un punct de sinteză perfectă a nivelurilor de creație care formează stilul coregrafic al lui Răzvan Mazilu. Ceea ce mi se pare cel mai important la un coregraf nu este neapărat versatilitatea, ci capacitatea de a-și impune o anumită individualitate artistică, întocmai cum reușește un muzician sau un scriitor să își facă recognoscibil stilul, chiar dacă tratează subiecte diferite. O versatilitate impusă doar de dragul (sau de teama) de a nu (se) repeta mi se pare nocivă atât pentru actul artistic cât și pentru evoluția artistului în cauză.

Urban Kiss este un spectacol în care Răzvan Mazilu reușește să realizeze o cristalizare completă a propriului stil. Aproape toate elementele care compun frazeologia specifică discursivității sale coregrafice sunt detectabile în acest spectacol, reconfigurate însă în așa fel încât ele devin argumente în mișcare pentru structura logică a spectacolului.

Mi-am promis în primul rând mie că nu voi mai recurge la autoritatea filosofiei pentru a fundamenta analize ale spectacolului de dans, tocmai pentru că simțeam nevoia accederii la un alt plan al abordării critice a dansului. Dar, în contextul actual, mă simt nevoită să re-apelez la filosofie spre a demonstra relevanța fundamentală a acestui spectacol pentru individualitatea artistică a coregrafului Răzvan Mazilu. Citind aproape tot ceea ce a scris filosoful cu care mă întâlnesc interior cel mai bine, Martin Heidegger, am regăsit în toate lucrările lui anumite paradigme discursive, reluarea unor probleme, reiterarea aceluiași peisaj conceptual. Privită fragmentat, o astfel de operă dă sentimentul repetiției. Privită holistic, avem un diagnostic algoritmic al operei: reluarea temelor este făcută în spiritul unei reconfigurări pe drumul către răspunsul căutat. Am avut același sentiment văzând spectacolul *Urban Kiss*, aceeași

Răzvan MAZILU, Monica PETRICĂ, Violeta DUMITRAȘCU și Florin TĂNASE

senzație a unui traseu reiterat în vederea unui răspuns dat la un alt nivel de maturitate artistică. În acest spectacol, temele ontologice și coregrafice alese de Răzvan Mazilu se raportează la configurația tehnică a spectacolelor lui anterioare întocmai cum lucrarea *Originea operei de artă* de Martin Heidegger se raportează la conferința *Conceptul de timp* a aceluiași filosof. Putem găsi analogii cu orice alt domeniu și cu orice alt creator, opțiunea pentru acest exemplu este strict subiectivă. Această încălcare a promisiunii față de mine este pur instrumentală: ea atrage atenția asupra coerenței stilului unui artist în relație cu un domeniu, cel al filosofiei, unde coerența e lege și stilul unitar se impune ca necesitate și motor al evoluției conceptuale.

Dovada cea mai evidentă a cristalizării unui stil are două aspecte: pe de o parte, mesajul spectacolului este legat de accesarea individului la autenticitate (problema cea mai intim-umană din câte pot fi alese pentru structurarea unui mesaj artistic), pe de altă parte, avem de-a face cu realizarea unei breșe la nivelul limbajului de mișcare, prin care țâșnește o modalitate discursivă nouă (mă refer la structura limbajului coregrafic impus pe *hit*-ul lui Bjork, *Declare Independence*). Or, e bine știut că ceva autentic, ferit de iluzia noutății-ca-aparență, nu se poate ivi decât în momentul unei sinteze mature a unui parcurs artistic. Nu vreau să îmi dovedesc valențe profetice prin această cronică, dar am bănuiala că viitoarele creații care vor purta semnătura coregrafului Răzvan Mazilu vor impune modalități discursive noi, care se vor dezvolta, ca dintr-o sămânță din fondul tehnic al acestui moment.

În ceea ce privește structura logică a acestui spectacol, trebuie spus că el are coerența unui polisilogism valid. Fiecare moment negativ are un contrapunct pozitiv, fiecare amenințare are o rezolvare într-un plan de sinteză a simbolurilor. Concluzia – accesarea individului la autenticitate prin intermediul iubirii – este susținută de contrapunctul perpetuu inclus în proiecțiile realizate de Daniel Gontz și de instalația realizată în foaierea teatrului de către Dumitru Gorzo.

Ar fi nenumărate aspecte de punctat în legătură cu acest spectacol: interpretările, costumele, regia, participarea lui Marius Urzică, un moment deosebit care, grație inspirației regizorale a lui Răzvan Mazilu dovedește cât de fragilă e granița dintre artă și sport. Ar mai fi, desigur, demnă de menționat și coloana sonoră (configurată de Vlaicu Golcea), importanța acesteia pentru coerența spectacolului.

Dar această cronică nu își propune, aici, decât atât: să îl felicite pe Răzvan Mazilu pentru curajul de a-și fi reafirmat teme și structuri coregrafice cu scopul de a accede la un plan superior de afirmare a modalităților de atingere a autenticității, pentru inspirația de a prefigura un limbaj nou pe solul unor sinteze și pentru luciditatea de a fi îmbinat coerența logică a elementelor spectacolelor cu inevitabila tentă poetică impusă de mesaj.

Teatrul Național de Operetă "Ion Dacian" – Urban Kiss. Regia și coregrafia: Răzvan Mazilu. Scenografia: Dumitru Gorzo. Sound design: Vlaicu Golcea. Costume: Răzvan Mazilu. Proiecții: Daniel Gontz. Cu: Răzvan Mazilu, Monica Petrică, Monica Straș, Sorina Tiron, Andrei Ciobanu, Diana Petrache, Teodora Ghinea, Oana Vâlceanu, Violeta Dumitrașcu, Diana Ferencz, Daniel Dobre, Florin Tănase și István Teglaș. Premiera: 9 martie 2008.